

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΝΑΤΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ — ΙΟΥΝΙΟΣ

1941

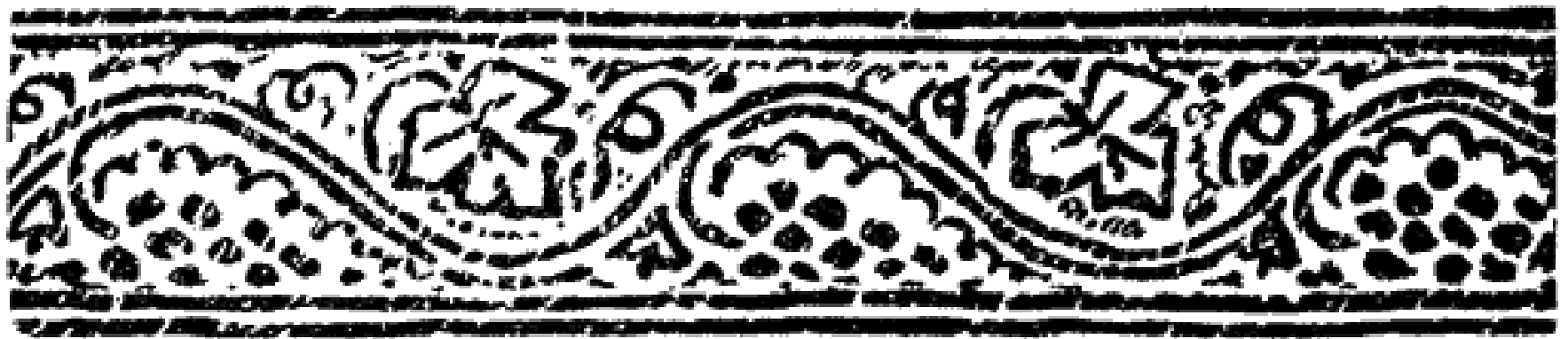
ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & ΣΙΑ Α.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

46 — ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — 46

ΑΘΗΝΑΙ

Ε.Υ.Δ. της Κ.τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΕΛΛΗΝΟΚΕΝΤΡΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΜΑΣ ΑΙΤΗΜΑ

•'Εγώ εἰμ' ἀσάλευτη
ὁ χρόνος γύρα μου γυρίζει.·
(Ἡ Ἑλληνική Μαντώ. Β' Φάουστ.)
WOLFGANG GOETHE

Ἡ ξαφνική καὶ ἀνὰ ἀνυποψίαστη κάποτε διαστολή τῶν ἠθικῶν, τῶν ψυχικῶν καὶ τῶν πνευματικῶν συγχρόνως ὀριζόντων ἑνὸς ἔθνους κατὰ τίς στιγμές πού ἀνασηκώνεται ὅλο ὡς ἓνα σῶμα νὰ ὑπερασπιστεῖ τὰ ἀπαρβίαστα ἱστορικά δικαιώματά του, εἶν' ἓνα γεγονός ὁποῦ ἀνατέλλει αὐτάγγελτο παντοῦ ὅπου συντρέχουσε ἀνάλογες ἱστορικές συνθήκες. Ἡ ὁποιαδήποτε ἔθνικὴ αἰσθαντικότητα, διεγερμένη ἀπότομα ἀπὸ τὴν ὁμαδικὴ συναίσθηση τῆς παραβίασης μιᾶς ἀθάνατης ἱστορικῆς Ἀρχῆς βαθιά της, ξαφνικά τινάζει ἀπάνωθὲ της τὴ συνειθισμένη νάρκη τῆς τρεχούμενης ζωῆς της, κι' ἀπ' τὴ στάση κάποιας πιθανῆς συμβατικῆς νωχέλειας ἀντίκρου ἀπ' τὴ ροὴ τῆς ἱστορίας, βρίσκεται ἀξάφνα στὴ θέση καὶ στὸ ὕψος κάποιας ἀμεσης καὶ ὑπεύθυνης ἱστορικῆς της σκοπιᾶς.

Ἄλλ' ἢ πιθανὴ αἰφνίδια αὐτὴ διαστολὴ τῶν ἠθικῶν, τῶν ψυχικῶν καὶ τῶν πνευματικῶν συγχρόνως ὀριζόντων ἑνὸς ἔθνους, ἀσφαλῶς δὲν κλείνει γιὰ ὅλα τὰ ἔθνη τὸ ἴδιο περιεχόμενο ἢ τὴν ἴδια ζωτικὴ καὶ γενικώτερη ἀποστολή. Τὸ ἱστορικό, ἢ καλύτερα τὸ εἰδικὸ ἱστοριονομικὸ περιεχόμενο τοῦ καθενὸς ἀπ' αὐτὰ τὰ ἔθνη, εἶνε φυσικὸ ν' ἀξιολογεῖ εἰδικὰ κάθε φορά τὴν ἔκταση καὶ τὸ μικρότερο ἢ τρανότερο βαθμὸν εὐθύνης πού δικαιούται κ' ὑποχρεούται νὰ σηκώνει τὸ καθένα, ἀντίκρου ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπὴ ἀνθρωπότητα κι' ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς ἀφύπνισης αὐτῆς. Κι' ἀκόμα τοῦτο: πῶς, ἂν ἢ ἀφύπνιση αὐτὴ καὶ διαστολή, πού λέω, συντελεῖται γιὰ ὅλα τὰ ἔθνη σὲ στιγμές ἱστορικῆς τους εὐφορίας (ὄρες δηλαδὴ στρατιωτικῶν νικῶν, θριάμβων κτλ.), πόσο βαθύτερη δὲν πρέπει νάναί ἢ σημασία τῆς ἀφύπνισης καὶ διαστολῆς αὐτῆς, ἂν ἀφορμὴ τους εἶναι, ὄχι οἱ ἐνδεχόμενοι του θριάμβοι, ἀλλ' ἢ τραγικὴ του ἐνδεχόμενὴ συντριπτικὴ ἱστορικὴ δοκιμασία.

Καὶ χωρὶς ἄλλο ἢ ἱστορία ὄλων τῶν

χρόνων κ' ἴσα μὲ τὴν ὥρα τούτῃ δὲν δικαιούται ν' ἀναγράψει ἄλλο βαθύτερο βαθμὸ ἔθνικῆς δοκιμασίας ἀπὸ κείνον πού ἐπωμίζεται στίς μέρες μας ἢ Ἑλλάδα. Ἄλλὰ καὶ γιὰ τοῦτο δὲν δικαιούται ν' ἀναγράψει καὶ ὑψηλότερο βαθμὸν εὐθύνης ἀπὸ κείνον πού ὀφείλει ν' ἀπορρεύσει ἀπ' τὴν Ἑλλάδα, ὡς Ἑλλάδα, ἀπέναντι τοῦ ἴδιου ἑαυτοῦ της καὶ τοῦ κόσμου, ἀπὸ τὴν ὥρα πού θὰ ἐπιδιώξει, χάρη στὴν ὑπέρτατη πνευματικὴ συγκέντρωση καὶ τὸν ὑπέρτατο ἐσωτερικὸν ἀγῶνα τῶν πνευματικῶν παιδιῶν της, τὴ δοκιμασία αὐτὴ νὰ τὴν ὕψώσει ὡς μὲ τὴ σφαῖρα τῆς Ἑλληνοκεντρικῆς ἱστορικῆς συνειδήσεώς της, στὴ μορφὴ κάποιας της νέας — ἂν καὶ αἰώνιας κατὰ βάθος — αὐριανῆς της πανανθρώπινης ἀποστολῆς.

••

Στὸ μεταξύ, πῶς θὰ βαδίσουμε στὴν πολιορκία αὐτοῦ τοῦ νέου ἱστορικοῦ αἰτήματός μας, ξεκινώντας ἀπ' τὴν τραγικότητα τοῦ σήμερα; Ἀπὸ ποῦ ἢ «συγκέντρωση» καὶ ἢ «περισυλλογή», γιὰ τὴν ὁποία μιλοῦνε ὅλοι αὐτὴ τὴν ὥρα, θὰ πιαστεῖ καὶ πρὸς ποῖο τέρμα θέλει τείνει; Ἀσφαλῶς, «συναισθηματικά» τὴν ὥρα τούτῃ ξαναπέρνουμε ἐπαφὴ καθὼς ποτέ, μὲ τίς βαθύτερες ὑπαρξιακές, βιολογικὲς τῆς ἔθνικῆς ὑπόστασής μας ρίζες. Ἀσφαλῶς τὴν ὥρα τούτῃ ἀγγίζουμε ὁμόκεντρα καὶ σύγχρονα σχεδὸν τὰ βᾶθη τοῦ προαιώνιου Ἑλληνοκεντρισμοῦ μας, τὴν πανάχραντην οὐσία του, τὸν διαιώνιο ψυχικὸ του ἱστορικὸ παλμό. Ἀσφαλῶς τὴν ὥρ' αὐτὴ ἢ Ἑλληνικὴ παράδοση γιὰ μᾶς δὲν εἶνε πιά ἓνα κεφάλαιο χρονολογικό, ἀλλὰ τὸ αἷμα τοῦ αἵματός μας, καὶ ἢ ἰδέα τῆς Ἑλλάδας ξεπηδάει ἀπὸ τὰ βᾶθη τῶν ψυχῶν μας, λυτρωμένη καὶ μεγάλη ὡς ποτέ.

Ἄλλὰ παρ' ὅλα τοῦτα, ἢ κεντρικὴ, ἢ κα

θολική Ἑλληνική Ἀλήθεια, στήν ἀκέραιη καί μεσιτή ιστορική πνευματική διάρθρωση της, παραμένει σκορπισμένη στίς ψυχές καί στά μυαλά μας, καί χρειάζεται ἐργασία, καιρός καί κόπος νά τή ἰδοῦμε ἀπ' τήν ἀρχή της κι' ἀπ' τά πόδια ὡς τὸ κεφάλι, μέ τὸ νοῦ καί τίς καρδιές μας καθάρᾳ. Κι' αὐτὸ γιατί κανεὶς μας ἴσως δὲν ἐπάλεψεν ἀκόμα ὅσο χρειάζονταν γιά ν' ἀναγάγει ὄλα της τὰ σκορπισμένα μέλη στήν ἐνότητα, τὴν ἱεραρχία, τὴν τάξη, τὴν ἀμοιβαία διείσδυση ὄλων τῶν αὐθεντικῶν Ἑλληνικῶν πνευματικῶν ἀκτίνων στὸ ἴδιο Κέντρο. Καί ὄχι μόνο ἐτούτῳ: Ἐλάχιστοι πιστέψαμεν ἀκλόνητα, πῶς μέσ στον κύκλο τῆς αἰωνίας κι' ἀπαρασάλευτης ιστορικής Μαρτύρας, ἡ Ἑλλάδα ἀποτελεῖ τὴ μόνη, μεταξὺ τοῦ «εἶναι» τοῦ «μὴ εἶναι» καί τοῦ «γίγνεσθαι» διαιωνία ιστορική ζωοποιούσα Ἑστία κι' Ἀξία.

Ἄλλ' ἡ ὥρα πλέον ἐσήμανε, ὅπου ὄλοι ὅσοι εὐθυνόμαστε γι' αὐτὴ τὴν ἀπιστία, ὅπως καί ὄλοι ὅσοι πιστεύουμε στὸ παραπάνω δόγμα, ἔχουμε χρέος νά ἐργαστοῦμε, ὅσο θερμότερα μπορούμε, γιά τὴν ἀναγκαῖα Συγκέντρωση καί τὴ βαθειά καί τελική ἐπικοινωνία τῶν μερῶν μέ τὸ Ὅλο.

Ἡ ὥρα ἐσήμανε ὅπου ὄλοι ὅσοι δουλεύουμε στὸ πνεῦμα τῆς Ἑλλάδας, ὑποχρεούμαστε νά ξέρουμε πῶς ἂν τὸ ἱερό ὑποσυνείδητο τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ποῦ ὡς μὲ προχτές ἐθαυματούργησε, ὀφείλει τώρα νά ὑψωθεῖ μεθοδικά ὡς μέ τὸ ὕψος μιᾶς του νέας ιστορικής ἀποστολῆς, ἀνάγκη πᾶσα, σὲ σοφὴν ἀναλογία μέ τὸν κρυφὸ δυναμισμό του, νά στηθεῖ πάνω στὸ βάθρο μιᾶς ἀντίστοιχης Ἑλληνικῆς Παιδείας, κι' ἐπομένως πῶς ὀφείλουμε πρῶτύτερα γι' αὐτὸ νά προσδιορίσουμε, νά διευκρινίσουμε, νά ἱεραρχήσουμε, ν' ἀξιολογήσουμε καί κατὰ τρόπο ποῦ δὲν ἔγινεν ὀλότελα ὡς τὰ τώρα, τὰ κεφάλαια τῆς ὄλης ἱστορίας μας, ἀπαντώντας πρῶτα - πρῶτα στὰ ἰδιαίτερα ἐρωτήματα αὐτά:

— Ποιὲς εἶναι τάχα οἱ διαιωνίες ἰθύνουσες Ἀρχές, ἀπ' τίς ὁποῖες ἀφωρμήθηκεν ἀνέκαθεν ἡ Ἑλληνική Ἰδέα;

— Τί συγκεκριμένα τὴ βοηθήσανε, στή διὰ μέσου τῶν αἰῶνων καλλιέργεια, μορφοποίηση, ἀκτινοβολία, προέκτασή της;

— Ποιοὶ πνευματικοὶ θεσμοὶ καί ποιὲς πνευματικὲς προσωπικότητες τὴν ἐθερμάναν καί τὴν ἐκκολάψανε κοινωνικά καί ἱστορικά, ἢ ποιοὶ ἐμοχθήσανε γιά τὸ σκοπὸν αὐτό;

— Ποιὰ ἀπεναντίας ἦταν ἀνέκαθεν τὰ ἐμπόδια ποῦ τὴν ἀναχαίτιζαν στὸν προορισμό της; Καί ποιὰ εἶναι αὐτὰ τὰ ἐμπόδια τὴ στιγμὴν αὐτή;

— Ποιοὶ εἶν' οἱ δρόμοι τέλος πῶχουμε προαιώνια κι' ὡς σήμερα διατρέξει ξεκινώντας ἀπὸ τὴν Ἰδέα ποῦ ἀντιπροσωπεύει τίς πρωταρχικὲς πνευματικὲς καταβολές τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καί ποιούς ἀκόμα

ὑπολείπεται νά κάνουμε γιά ν' ἀποδώσουμε ὀλοκληρωμένη τὴν Ἑλληνικὴν αὐτὴν Ἰδέα στήν ἀνθρωπότητα, ὡς ἰθύνουσαν Ἰδέα ὀλόκληρης τῆς γῆς;

Ἄλλὰ ὑποβάλλοντας ὑπεύθυνα ἀκριβῶς τὰ προηγούμενα ἐρωτήματα στὸν ἴδιο μας ἑαυτὸ κ' ἐπανορθώνοντας μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μιὰν ὀρθὴ προοπτικὴ τῶν διαιωνίων δημιουργικῶν ἀξιῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δὲν τακτοποιοῦμε μόνον ἔτσι στή συνείδησή μας τὰ ἰδιαίτερά μας κληρονομικὰ κεφάλαια καί προβλήματα, ἀλλὰ σύγχρονα προετοιμαζόμαστε νά ἰδοῦμε καθαρὰ καί μέσ στὸ στίβο τῆς ἀκέραιας ἀνθρωπότητας, ποῖο εἶναι τὸ Αἴτημα π' ὀλοένα κνοφορεῖται μέσ στὰ σπλάχνα της ἐτούτῃ τῇ στιγμῇ. Κι' ὄχι μονάχα τοῦτο. Ἄλλὰ στὸ ὕψιστο αὐτὸ αἴτημα, ποῦ δὲν εἶν' ἄλλο ἀπ' τὴν ἐπώδυνη ἀναζήτηση, διὰ μέσου ὄλων μας τῶν σύγχρονων ἱστορικῶν δοκιμασιῶν, μιᾶς μεγαλιέστερης ἀπὸ ὀποιαδήποτε ἄλλη ἱστορική ἐποχὴ Ἑνοποίησης κι' ὀλοκλήρωσης τοῦ Πνεύματος τῆς Ἀνθρωπότητας, νά τῆς προσφέρουμε μιὰ βοήθεια, ποῦ κανένα ἄλλο ἔθνος δὲ θά μπόρειε γενικά νά τῆς προσφέρει, ἀπὸ τὴν ἀποψη τοῦ Πνεύματος, ἐτούτῃ τῇ στιγμῇ.

Τὴ βοήθεια τούτῃ ἄλλωστε πρὸς ὀλοκλήρωση τῆς ἴδιας της Πνευματικῆς Ἑνότητας, δὲν τὴ ζητάει αἰῶνες τώρα ἡ Ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, δίχως ὄμως καί νά φθάνει μέχρι τώρα νά συλλάβει ὀργανικά τὸ κεντρικὸ της μυστικὸ; Κι' αὐτὸ γιατί τὸ μυστικὸ αὐτὸ ποῦναι ὀμοούσιο μέ τὴν ἴδια τὴν Ἑλλάδα, ἦταν γραμμένο ἴσως, νά φανερωθεῖ ὀλόκληρο καί πάλι ἀπὸ τὸν ἴδιο μας βαθὺ καί αἱματηρὸ πνευματικὸν ἀγῶνα, καί μονάχα τότε νά ὕπαρξει κι' ἀπὸ τ' ἄλλα ἔθνη πρὸς τὴν αἰώνια αὐτὴ ζωοποιούσα Ἑλληνικὴν Ἑστία ἕνας ὀλοένα ὀλοκληρούμενος, βαθύς, παγκοσμικὸς καί σὲ βαθμίδες διαρκῶς ἀνιούσας, νέος ἠθικός, ἱστοριονομικός, καθολικὸς πνευματικὸς συντασιαμός.

.

Ἰδοῦ λοιπὸν ποῖο εἶναι τὸ μέγα Αἴτημα, ποῦ μᾶς προβάλλει σήμερα, ἐντονώτερα παρὰ ποτέ, ἡ σημερινὴ μας τραγικὴ ἐθνικὴ δοκιμασία. Κ' ἰδοῦ ἀκόμα ποιοὶ εἶν' οἱ μόχθοι κ' οἱ ἄθλοι, ποῦ ἡ εὐθύνῃ τους βαρραίνει ἀπάνω ἀπ' ὄλους, τὴ σκληρότατην ἱστορικὴ μας τούτην ὄρα, ὄλους ὄσοι ἀπὸ τοὺς Ἑλληνες θεωροῦνται γενικά ἐπιστρατευμένοι ἀπὸ τὸ Πνεῦμα. Εὐθύνῃ ἄλλωστε ποῦ ἐπέιγει αὐτὴ τὴν ὄρα νά τὴ θέσουμε στὸν ἴδιον ἑαυτὸ μας μέ ἀξιώματα καθάρια, ἀνεπιφύλαχτα, ἀνδρικά.

«Στὴν τελευταία μεγάλην ἔξοδο τοῦ γιγαντιαίου ἱστορικοῦ ὑποσυνείδητου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καί στή διαρκὴ βεβαίωση τῶν τεράστιων ποῦ λανθάνανε στὰ βάθη του ἀρετῶν του, χρειάζεται ἀκριβῶς καί στὸ διάστημα τῆς σημερινῆς του ἱστορικῆς

δοκιμασίας νά τοῦ προετοιμάσουμε, μεθοδικά, σιωπηλά καί ἀκούραστα, κάτι ἄλλο πού κανένας μας δέν τοῦ ἔδωσεν ὀλόκληρο, ὅπως ὤφειλε, ὡς μέ τούτη τή στιγμή: Ἐναν πόλο καθαρῆς πνευματικῆς του προαγωγῆς, μιᾶ Ἑλληνοκεντρική καί γιά τὸ λόγο τοῦτο καί καθολική μορφωτική του Ἔστια, στηριγμένη σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο Ἑλληνικό ἱστορικό ὑποσυνείδητο καί σύγχρονα στὸν ἄψογο Ρυθμὸ τῶν προαιώνιων καθαρῶν Ἑλληνικῶν ἐπιταγῶν.

Κι' αὐτὸ τὸν Πόλο, ἐτούτη τὴν Ἔστια, νά μὴ τὴ στηρίξουμε βεβαιότατα ποτέ μας πιά πάνω στὴν ἀστοχὴ ἐπανάληψη ἐκπαιδευτικῶν καί γενικώτερα μορφωτικῶν μεθόδων, πού ὁ ἴδιος αὐτὸς λαός μας ἀπὸ ἔνστικτο καί αὐθόρμητην ἀνάταση ἔχει ὑπερικήσει ἢ ξεπεράσει. Ἄλλ' ἂν πρόκειται νά δώσουμε ἕνα σύνθημα ἀνανέωσης βαθύτερης τῆς ζωῆς του, νά ζυγίσουμε πρωτύτερα στὸ ζῶγι τῆς βαθύτερης εὐθύνης μας, ἂν πρῶτα αὐτὸ τὸ σύνθημα περιέχει τὴν ἐγγύηση μιᾶς ὑπέρτερης ἐξόδου τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὰ ἐπίπεδα τῶν στατικῶν μορφωτικῶν πλαισίων τῆς προηγούμενης ζωῆς του στὰ πλατιά ἐκεῖνα ἐπίπεδα ζωῆς καί σκέψης, ὅπου ἡ ἴδια τόσο πρόσφατα ἐξακριβωμένη ζωί-

κή καί ψυχική του ἀνωτερότητα, σφραγισμένη ἰδιαίτατα ἀπ' αὐτὴ του τὴ στερνὴ ἱστορικὴ δοκιμασία, ἐντονώτερα, κι' ὀλοένα πιο πολὺ συγκεκριμένα τὸν καλεῖ. Καί ἄς ἐργαστοῦμε. Ἄς ἐργαστοῦμε μέρα-νύχτα, ὁ καθένας στὸν τομέα του κι' ὅσο δύνανται ὁ καθένας καί περσότερο ἀπὸ κεῖνο πού μπορεῖ, γιά ν' ἀναστήσει καί νά στήσει ἀνάμεσὸ μας καί στὸν κόσμον τὴν ἐπείτατην Ἑλληνικὴν Ἰδέαν. Αὐτὴν τὴν ἴδια πού μέσ σ' ὅλη τὴν ὑπόλοιπην ἀνθρώπινη ἱστορία, διὰ μέσου τῶν αἰώνων κι' ὡς μέ σήμερα, εἶχε γίνει ὁ κυριώτατος παράγων μιᾶς παγκόσμιας κι' ἱερῆς πνευματικῆς γιά ὅλα τὰ ἔθνη ἀλληλεγγύης. Αὐτὴ τὴν ἴδια πού ἀπὸ μόνη δημιουργεῖ μιᾶ ἱεραρχία καί μιᾶ κλίμακα εὐθυνῶν μέσ στὴν ὑπόλοιπην ἱστορία ὅλου τοῦ ἄλλου κόσμου. Αὐτὴ τὴν ἴδια τέλος, πού ὁ Ἑλληνοκεντρικὸς μεγάλος Γκαίτε τὴν ὀραματίσθηκε ὡς ἄξονα τοῦ κόσμου στὴ μορφή τῆς Σίβυλλας Μαντῶς, στὰ Τέμπη, προσδιορίζοντας τὸ πνεῦμα τῆς ἀταραξίας καί τῆς αἰωνιότητάς της, μέ τὰ ἴδια ἐτοῦτα ἀπ' τὸ βαθὺ προφητικὸ τῆς στόμα λόγια:

«Ἐγὼ εἰμ' ἀσάλευτη.

Ὁ χρόνος γύρα μου γυρίζει!»

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

3 Ἰουνίου 1941, Ἀθήνα.

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΛΥΠΗΣ

Κοντὰ μου, ὀλοένα πιο κοντὰ μου, ὁ Ἄγγελος τῆς λύπης.

Ἀγαπῶ τὸ τρυφερὸ στόμα σου — μέ τὰ χεῖλη του σωπαίνει ἡ θλίψη.

Ἀγαπῶ τίς ἑφτά πορφυρῆς σφραγίδες τῆς πίκρας σου.

Ἐφτά κόκκινες βοῦλες τοῦ ἁγίου πάθους.

Τέσσερις στὰ λευκὰ μέλη σου,

Μιὰ στὸ στόμα, μιὰ στὸ μέτωπο καί μιὰ στὴν καρδιά σου.

Ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ γεστά σου ματόκλαδα

Μὲ κυττάζουν μέ ἐπιείκεια ὅλες μου οἱ ἁμαρτίες,

Ἄγγελε τῆς λύπης.

Στὸ στόμα τους κρατοῦνε, πορφυρὸ γαϊόφαλο,

Τὸ χαμόγελο τοῦ τελειωμένου λυτρωμοῦ.

Τὸ γαλάζιο φόρεμά σου εἶναι γεμᾶτο φρέσκα δαφνόφυλλι,

Ἄγγελε τῆς λύπης.

Τ' ἀνοίγεις καί ρέουν στὸ πρόσωπό μου δροσερά.

Θροοῦν στὰ μαλλιά μου, μυρίζουν ἀπ' τὴν πίκρα σου.

Ἐκεῖ χάμον, κοντὰ σι' ἄσπρα πόδια σου,